

Tot un exemple a seguir

Tot just fa un mes, des d'aquest mateix espai, acomiadava emocionat el pare José María. Els parlava aleshores del valor dels mestres, de com marquen la nostra vida, com els devem gran part del que som com a adults. Aquesta setmana, hem acomiadat un altre mestre, en tots els sentits de la paraula.

Des que vaig entrar a l'Ajuntament, no recorde un dia que Pasqual no estiguera ahí. Posant-li seny i humor a la política municipal, amb la seua particular ironia amb la que sempre ens sabia traure un somriure, ensenyant-nos, com a bon mestre i bon pare que era, que la paciència és una de les grans virtuts que manquen als nostres dies.

Casualitats de la vida, ha sigut un dimarts 13, el mateix dia que jo vaig nèixer, quan ha nascut també l'esperit de Pasqual Batalla; l'esperit que ens guiarà d'ara endavant en la defensa de les nostres coses, com sempre va fer ell i com, sens dubte, voldrà que seguim fent. Que treballem per la nostra llengua, per les associacions, per la cultura, per les tradicions; que siguem capaços de fer de la paciència virtut, de gaudir de la família i els amics amb un bon esmorzar al maset, de les paelles i els empedraos que ja segur ha començat a cuinar amb el seu amic Pepe el Dimoni, fent bona la frase que sempre repetia: el que va davant, va davant. Pasqual anava davant, sempre donant la cara; sempre escoltant a tots.

No voldria acabar estes línies sense enviar una forta abraçada a Sari, Lledó, Roser, Hèctor i Marco. Tota la família es pot sentir molt orgullosa; més encara després de comprovar els sentiments d'estima i condol que amics, autoritats, entitats socials han volgut fer-nos arribar. El Trull, La Lira, la Colla Gegantera, la Coral Sant Jaume, els companys de Compromís, les autoritats, la corporació i treballadors municipals... Agraisc de cor, i sé que també ho fa la família, les mostres d'estima, respecte i consideració que ha rebut la memòria de Pasqual. Entre elles, el president de la Generalitat, Ximo Puig, que, poc abans d'acompanyar-nos en el soterrament, citava a Batalla en la més alta institució del país, les Corts, com a exemple de treball, constància, defensa de la llengua i de les nostres tradicions.

Recorde amb especial emoció l'últim acte públic que va protagonitzar, la presentació del llibre *Històries de molins*, que recopila els articles que va publicar durant anys en *Poble*. El recorde emocionat perquè, com vaig dir aquell dia, per a mi Pasqual era com un molí; un estructura dura, generadora d'energia que transforma amb una força imparable. Els molins no desapareixen. Queda el seu vestigi; el vestigi que a ell li agradava recuperar, recordar, mimar. Per això sé que sempre estarà ahí, recordant tot el que ens ha llegat i ens ha ensenyat com a l'excel·lent mestre que era.

Ja no treballarem en despatxos l'un al costat de l'altre, però Pasqual Batalla formarà part de mi per sempre, com tots els mestres que al llarg de la meua vida han anat creant qui sóc hui. I segur que ara ha anat a participar en la Trobada de Pasquals i Pasquales que el seu estimat sant Pasqual ha organitzat en el cel pel centenari del seu patronatge.